

Groote zuiverheid van lijnen, gepaard aan een verinnerlijking, die Oost-Aziatische Maya-figuurtjes zoo aantrekkelijk „unheimisch” maakt, karakteriseert die over-slanke gestalten, die van het aardsche alle overtolligheid hebben afgelegd.

Een paar „knielende Madonna's” zijn geniale vondsten, die in gaafheid alles overtreffen wat de moderne Christelijke kunst in Vlaanderen op het spoor van George Minne, op het gebied der beeldhouwkunst, ons in de laatste jaren heeft te aanschouwen gegeven.

Ondertusschen lijkt het wel een paradox dat de zoo mannelijke Poetou tot nog toe zijn krachtigen kunstwil het best tot uiting heeft gebracht in de allertzachtste vrouwefiguren. Zonder tranerigheid overigens, want dit ligt ver van hem af.

Anekdote zit hem bovendien dwars en het liefst spreekt hij van figuur of skulptuur A of B, kop of torso X of Y.

Hoe bevreemd keek hij op toen hij vernam dat zijn „H. Drievuldigheid”, waarvan hij in den laatsten tijd een aantal proeven ontwierp, tot de Christelijke Ikonografie van de XVe en XVIe eeuwen behoorde! Hij dacht die opvatting van God den Vader, God den Zoon en God den Heiligen Geest, vereenigd in één ontzagwekkend figuur, uitgevonden te hebben. Dit belet niet dat van de zeldzaam bewaarde beelden van dien tijd geen zóo monumentaal, zóo evenwichtig-harmonisch aandoet als het zijne, wat niet weinig zeggen wil wanneer men het ongewone en anorganische van zoo'n hoofdconstructie beseft.

Is er bij Poetou doorgaans geen spraak van plooienspel, omdat hij „Spielerei” van die soort verfoeit, toch komen de skulpturale eigenschappen van de gewaden doorgaans tot hun recht. Ze zijn wel degelijk overwogen en werken op bijzonder suggestieve wijze mee in den droef-gelaten knieval der Madonna's.

Een paar naaktfiguren uit den allerlaatsten tijd illustreeren zijn synthetischen greep, die, beladen met de kracht-instinkten van zijn natuur, bloedlooze abstraktie heeft weten te vermijden. Kan men steeds hetzelfde zeggen van modernisten met wereldnaam als een Zadkine of een Archipenko?

Met Emiel Poetou gaat de Vlaamsche beeldhouwkunst beslist nieuwe toekomstmogelijkheden tegemoet. Naast Wijnants van Mechelen en Jespers van Antwerpen komt een derde Vlaamsche modernist uit de stad van George Minne in de moderne beeldhouwkunst een plaats opeischen. En die plaats zal niet, op het gebied der zuivere skulptuur, de minste blijken. Daar staat het tot nog toe gepresterde werk van Poetou borg voor.

BIOGRAFISCHE NOTA. Poetou, Emilius-Franciscus, geboren te Gent, den 6en November 1885, volgde de lessen van de Koninklijke Akademie voor Schoone Kunsten te Gent (beeldhouwklas van J. van Biesbroeck Jr.) en te Brussel (beeldhouwklas van Van der Stappen). In 1912 bekwam Poetou den Grooten Prijs van de Koninklijke Akademie te Gent (Driejaarlijksche Prijskamp).